cum va fi fost și la sfîrșitul aceleeași luni, la București, unde pentru „Universitatea liberă", se cînta în aceeași interpretare capodopera enesciană.

Tot în primă audiție, cu Caravia, cînta Maestrul, într-un recital dat în sala Gaveau de la Paris (1927), *Sonata „în caracter românesc"*. Păstrez o cronică a lui Marc Pincherle, din Le Monde Muzical (29 februarie), în care eminentul critic francez, punînd Sonata lui Enescu în comparație cu... trei piese abil scrise (de un renumit compozitor, n.n.) dar aproape goale de muzică, scrie: „Muzică este, în schimb, de-a lungul întregii Sonate a III-a, „în caracter romînesc", de George Enescu".

Muzică, desigur, din punct de vedere componistic. Iar Caravia era alături de Maestru! de autor, în această lucrare pentru pian (s.n.) și vioară.

La Paris, în Franța și în lume, „acompaniatorul lui Enescu" reprezenta pentru Caravia una din „cărțile de vizită" cele mari! O îndelungată colaborare înscria un nou și ultim punct de culme în iunie 1949, cînd, tot în sala Gaveau, cu același Caravia la pian, George Enescu oferea un unic recital, avînd în program: Nardini, Bach, Samazeuilh, Woolett, Kreisler, Hlelée și Enescu, din nou în primă audiție acolo: Suita *Impresii din copilărie*. Era o seară de muzică și a nostalgiilor dorurilor și candorilor.

Enescu a dispărut...

Caravia și-a urmat devotiunea: a cîntat singur muzică de Enescu, iar cu Sandu Albu a înregistrat *Impresiile*... Doamna Deniza Caravia a ținut să rămînă și dînsa pe banda cu memorie magnetică. anunțînd titlurile programatice ale Suitei dedicată lui Caudella, de la Iași.

În 1973, Nicolae Caravia și soția sa m-au ajutat, la Paris, să montez și să prezint marea Expoziție Enescu, de atunci: 145 m^2, 90 de panouri și 10 vitrine...

Ultimele fraze, Romeo Drăghici le-a rostit, în „Casa în care a locuit George Enescu", cu intermitențe și... A voix basse, ca într-un ultim capitol de „Amintiri".

Nicolae Caravia a murit la sfîrșitul anului 1981, al Centenarului George Enescu. Artistul, omul, merită nu numai consemnările muncii și obnegației sale, ci și gîndurile recunoscătoare ale tuturor celor care slujesc cultura muzicală românească la noi și în lume.

Eugen PRICOPE

Prezențe românești

Ilinca Dumitrescu

În luna martie 1982, Ilinca Dumitrescu a întreprins un turneu de recitaluri în U.R.S.S. — la Leningrad, Tallin, Vilnius, Kalinin — cu un program cuprinzînd Scarlatti, Bach, Prokofiev, Paul Constantinescu.

Iată cum apreciază criticul Mihail Bîalik de la ziarul „Smena" din Leningrad prezența interpretativă a pianistei, absolventă a Conservatorului din Moscova:

„Intelectul sobru și riguros, auzul fin, au controlat în permanență raportul dintre detalii și întreg, neîngăduind nici o exagerare. Tușeul precis, tehnica de degete clară au făcut ca țesătura sonoră să fie limpede, întru totul audibilă. Toate acestea sînt într-adevăr semne ale unui stil interpretativ «clasic».

Dar via însuflețire și simțul umorului, manifestate de Ilinca Dumitrescu în Sonatele lui Scarlatti, simțul coloritului național în lucrarea lui Paul Constantinescu, emoționanta înfrigurare și rafinata eufonie din fragmentul *Romeo și Julieta înainte de despărțire* de Prokofiev, au adus în cîntul său elementul romantic. Iar cînd la bis pianista a interpretat prima *Mazurkă* de Chopin, a ieșit în evidență faptul că romantismul nobil, echilibrat, al acestei muzici, este îndeosebi apropiat acestei fascinante individualități artistice.

Prima întîlnire a lăsat o plăcută impresie. După aceasta, nădăjduim să urmeze altele care, de asemenea, să aducă bucurie ascultătorilor".

Michaela ROȘU

https://biblioteca-digitala.ro